15/04/2019

“Η θέα του προσώπου του Θεού”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Το απόγευμα της Κυριακής 14 Απριλίου 2019 τελέστηκε στο Ιερό Προσκύνημα του Αγίου και Θαυματουργού Σπυρίδωνος ο τελευταίος Κατανυκτικός Εσπερινός, χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκταρίου.

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Σεβασμιώτατος με θέμα “Η θέα του προσώπου του Θεού”, το οποίο είναι παρμένο από το μέγα προκείμενο του Κατανυκτικού Εσπερινού (Μη αποστρέψεις το πρόσωπόν σου από του παιδός σου, ότι θλίβομαι, ταχύ επάκουσόν μου. Πρόσχες τη ψυχή μου και λύτρωσαι αυτήν. Ψαλμ. 68,18-19). Αυτή η θέα του προσώπου του Θεού αποτελεί άλλωστε και την συνισταμένη ολάκερου του αγώνα του πιστού, με σκοπό να μπορέσει να αντικρίσει το πρόσωπο του Κυρίου. Ο προφητάναξ Δαβίδ ικετεύει τον Θεό να μην στρέψει τα μάτια Του, από το παιδί και δούλο Του.

Ο άνθρωπος δεν δύναται ούτε μια στιγμή να ζήσει έξω από το βλέμμα του Κυρίου, χωρίς την προστασία και ευλογία Του. Αυτή την αλήθεια μάς την υπενθυμίζει και άλλος ένας Ψαλμός, που τον διαβάζουμε στην ακολουθία του εσπερινού "Ανοίξαντός σου την χείρα, τα σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητας, αποστρέψαντος δε σου το πρόσωπον ταραχθήσονται", δηλαδή όταν ο Θεός ανοίγει το χέρι Του, σκορπίζει τόσα αγαθά, ώστε τα σύμπαντα γεμίζουν από το πλήθος των ευεργεσιών και των δωρεών Του. Αν όμως αποστρέψει το πρόσωπό Του, τότε θα καταλάβει τα σύμπαντα τρόμος και ταραχή. Το βλέμμα του Θεού φανερώνει την στοργική πρόνοιά Του και την αγάπη Του για τον κόσμο. Εκφράζει το ενδιαφέρον Του για όλη την κτίση και μεταφέρει την δύναμή Του που ζωογονεί τα σύμπαντα. Αν το βλέμμα του Θεού αποστραφεί τον κόσμο, τότε ο κόσμος αυτοστιγμεί θα βυθιστεί στο σκοτάδι. Το ίδιο συμβαίνει και με τον άνθρωπο. Εξώ από την προστασία του Κυρίου δεν μπορεί να ζήσει ο άνθρωπος, πεθαίνει. Διότι δεν υπάρχει ζωή, χωρίς τον Θεό, καθότι Εκείνος είναι η όντως ζωή. Την αναζήτηση του προσώπου του Θεού την έχει από την πρώτη στιγμή της δημιουργίας του ο άνθρωπος. Ο πρωτόπλαστος Αδάμ Τον πρώτο που αντίκρισε ήταν Τον Δημιουργό του. Και στη συνέχεια η επικοινωνία μαζί Του ήταν η διαρκής ευφροσύνη των

ψυχών των πρωτοπλάστων, μέσα στον παράδεισο της Εδέμ. Με την πτώση τους οι πρωτόπλαστοι έφεραν εις τον κόσμο τον πνευματικό και σωματικό θάνατο, τον χωρισμό από τον Θεό. Δεν μπόρεσαν να ατενίσουν το βλέμμα του Κυρίου, διότι αισθάνθηκαν την ενοχή τους. Η ψυχές τους βυθίστηκαν στο σκοτάδι και δεν άντεχαν πια το Φως. Δεν είχαν πρόσωπο να δουν τον Δημιουργό τους. Ο άνθρωπος είναι θεόπλαστος και θεόμορφος. Είναι πλασμένος για τον Θεό, προορισμένος να γίνει κατά χάριν Θεός. Συνεπώς, δεν μπορεί να ζήσει χωρίς Αυτόν. Μετά την πτώση όλη η προσπάθεια του ανθρώπου ήταν να βρει και πάλι τον Θεό Πατέρα και να αντικρίσει το πρόσωπό Του. Η θέα του προσώπου του Θεού είναι για τον άνθρωπο η ύψιστη ευτυχία.

Επιπροσθέτως ο Μητροπολίτης Κερκύρας επεσήμανε ότι κάθε ανθρώπινη ψυχή αναζητά με ακατανίκητο πόθο τον Κύριο και Θεό της. Όταν ένα παιδί ατακτεί απέναντι στον πατέρα του και ο πατέρας του δεν τον τιμωρεί αλλά του λέει “φύγε από μπροστά μου, να μην σε βλέπουν τα μάτια μου”, τότε το παιδί βιώνει το χειρότερο συναίσθημα μέσα στην καρδία του, την απόρριψη από τον πατέρα του. Γι’αυτό και προτιμάει να είναι δαρμένο, τιμωρημένο, αλλά να βρίσκεται στην

αγκαλιά του πατέρα του. Το βλέμμα του πατέρα είναι πανάκριβο και δεν θέλει το βλέμμα αυτό να το χάσει το παιδί ποτέ. Εμείς που είμαστε τα παιδιά του Ουρανίου Πατέρα δεν μπορούμε να ζήσουμε έξω από το βλέμμα της στοργής Του, έξω από την ατμόσφαιρα της αγάπης Του. Η αναζήτηση του προσώπου του Θεού είναι διαρκής, θερμή και κατανυκτική ικεσία “Μη αποστρέψεις το πρόσωπόν σου από του παιδός σου, ότι θλίβομαι”. Προκειμένου εμείς οι αμαρτωλοί να έχουμε άμεση και διαρκή επικοινωνία με τον Κύριο, ο Πανάμωμος Υιός και Λόγος του Θεού δοκίμασε στην επίγεια ζωή Του την αποστροφή του προσώπου του Θεού Πατέρα, με εντελώς οδυνηρό τρόπο, κατά τις φρικτές ώρες του Πάθους Του. Τον 68ο Ψαλμό που εμπεριέχει και το μέγα προκείνο, οι Πατέρες τον ονόμασαν “μεσσιακό”, αναφέρεται δηλαδή στον Μεσσία. Αυτός που προτυπώνει τον Μεσσία είναι ο συγγραφέας αυτού του Ψαλμού, ο Δαβίδ, ο τύπος του Χριστού.Σ’αυτό τον Ψαλμό εκφράζεται, με το στόμα του Δαβίδ, το παράπονο του Ιησού Χριστού προς τον Θεό Πατέρα. Περιγράφει τους ονειδισμούς και τους χλευασμούς των εχθρών του και την ταυτόχρονη εγκατάλειψη των δικών του ανθρώπων., που στην ώρα της δοκιμασίας δεν βρέθηκε κανείς κοντά του να τον συμπονέσει. Μέχρι και το ξύδι που πρόσφεραν στον Κύριο οι σταυρωτές Του προτυπώνεται. Το στοιχείο εκείνο που ταλαιπώρησε την Παναγία ψυχή του Χριστού, δεν ήταν οι εξωτερικοί εχθροί και οι ποικίλοι διωγμοί. Ήταν κάτι πολύ βαθύτερο και ουσιαστικότερο. Την ώρα της Σταυρώσεως σήκωσε ο Κύριος όλη την αμαρτία του κόσμου. Όλες τις εκτροπές, όλων των ανθρώπων, όλων των αιώνων, τις πήρε στον εαυτό Του και θεωρήθηκε ένοχος για όλα αυτά, για τα οποία όμως ήταν τελείως αθώος. Την ώρα που ο Κύριος πλήρωνε την αμαρτία μας, περιήλθε ο Ίδιος σε κατάσταση εντελώς άγνωστη σε εμάς, αλλά και εντελώς πρωτόγνωρη σε Εκείνον. Στερήθηκε την παράκληση και την χαρά, την οποία δοκίμαζε η ψυχή Του, από την αδιατάρακτη μέχρι τότε κοινωνία που είχε με τον Πατέρα Του, ως Υιός Αγαπητός. Δοκίμαζε τώρα η ψυχή Του, όλη την αποστροφή του Θεού προς την αμαρτία, όχι προς τον Υιόν Του. Κατακρινόταν η αμαρτία από τον Θεό Πατέρα, όχι ο Λόγος του Θεού. Η οργή του Πατρός που αισθανόταν ήταν για την αμαρτία των ανθρώπων. Την ώρα που ο ήλιος έκρυβε τις ακτίνες του, την ίδια στιγμή σκυθρωπίαζε ο Θεός, απέναντι στον Υιόν Του. Απέστρεφε το πρόσωπό Του από Αυτόν. Κανένας πόνος και καμιά οδύνη δεν μπορεί να συγκριθεί με τη θλίψη και το παράπονο που εξέφρασε ο Κύριος επί του Σταυρού “Θεέ μου Θεέ μου ίνα τι με εγκατέλειπες;”. Μετά την θυσία του Χριστού υπάρχει η άφεση των αμαρτιών, η συγχώρεση. Ο Θεός σβήνει τις αμαρτίες μας όταν μετανοούμε γι’αυτές και δεν αποστρέφει το πρόσωπό Του. Αντίθετας μάς παρακολουθεί με πολλή αγάπη και με πολλή στοργή στην πορεία της μετάνοιάς μας. Την αμαρτία μας την αποστρέφεται ο Κύριος. Δεν μπορεί να την βλέπει. Τον παρακαλούμε να αποστρέψει το πρόσωπό Του από τις αμαρτίες

μας και όχι από εμάς. Ο Θεός απορρίπτει την αμαρτία και όχι τον αμαρτωλό.

Καταλήγοντας ο κ. Νεκτάριος τόνισε ότι το πρώτο που θα αντικρίσουμε όταν κλείσουμε τα μάτια μας πάνω στη γη, θα είναι το πρόσωπο του Θεού. Για να γίνει αυτό χρειάστηκε να έρθει στη γη ο Θεός, να πάθει και να σταυρωθεί. Να υποστεί όλα αυτά που θα μας υπενθυμίσει η Μεγάλη Εβδομάδα, στην οποία και πορευόμαστε. Για να ατενίσουμε λοιπόν τον Κύριο καθώς εστί, χρειάζεται και η δική μας σταύρωση ως προς την αμαρτία, η νέκρωση των παθών μας και η κάθαρση της καρδιάς μας. Και τότε μάς διαβεβαιώνει το αψευδές στόμα του Σωτήρος Χριστού " μακάριοι οι καθαροί τη καρδία, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται ".